

сигурно във всяка къща има... Дистресът е огромен – като живеят по 13 души в една стая...“ (фокус група с общопрактикуващи лекари, гр. Сливен, ноември 2007 г.).

„По-често се срещат вирусните заболявания на горните дихателни пътища и заразите на храносмилателната система. Имахме хепатитна епидемия през 2000 г. в махалата – за няколко месеца имахме над 100 случая. От страх да не бъдат хоспитализирани не съобщавах за проблемите и болестта се задържа много дълго. По-често се срещат ехинококози, паразитни заболявания – това е свързано с начина на живот, с хигиената. Понякога майката дори не води детето на преглед, а ми казва: „Изпиши нещо за глисти, видях в акото на детето“ Понякога децата не ходят в тоалетна. Ходят там, където му дойде нуждата. Мухите са много – заразите са постоянни“ (интервю с ОПЛ – педиатър, гр. Самоков, ноември 2007 г.).

Най-честите хронични заболявания, регистрирани от медицински екипи в ромските махали, са артериалната хипертония, бронхитите и пневмониите, дископатиите и дисковите хернии, бъбречни заболявания, включително пиелонефрит, исхемична болест на сърцето, вирусен хепатит, хроничен бронхит, бронхиална астма, язва на дванайсетопръстника. Много високо разпространение придобива туберкулозата.

„Иначе са много болни... Дори младите са болни. И обикновено идват с едно основно заболяване, а покрай него – цял наниз от други здравословни проблеми. Трябва да си фокусник, за да подбереш най-добрите лекарства, с които да атакуваш остро заболяване, да подобриш състоянието на друг орган или система и да не увредиш черния дроб или бъбреците например... Много е висока заболяемостта от алергична астма и от остри инфекции на дихателните пътища. После тук какъвто и вирус да се появи, изпотръшква мало и голямо. Не могат да изолират болните и заразата се разнася... Сред младите цигани има много нервно-психични заболявания, повече, отколкото при българите... Луднали са! Живеят под огромен стрес. Идват млади жени с неврастении, неврози, хистерии, депресии. А лечението е продължително и упорито. В повечето случаи се отказват, не могат...“ (интервю с педиатър, Кюстендил, 22. 04. 2007 г.)